

R e s p u b l i c a

Fjodor Ivanovič Ť u t č e v /1803 - 1873/:

Západ si zamíloval jasy,
nevidíš stopy po stínu,
pohaslý východ obléká si
studanou sivou šupinu.

Jsou odvěkými nepříteli?
Nesvítil jedno slunce jim?
Proč nespojí, pročpek je dělí
nehybným, věčným rozhraním?

1838

K o s y g i n návštěvou v Lybii.

Premier Kosygin Alexej se vrátil po státní návštěvě v Lybii a Tunisku do Moskvy. Kosyginova návštěva v Lybii, která se staví k Egyptu značně neořádkovavě neprošla v Káhiře bez povšimnutí. K tomu hlásí zpravodaj britského rozhlasu Gordon Martin.

Je jasné že egyptské vedení se dívá na Kosyginovu cestu po severní Africe trochu úkosen. Tón egyptských komentářů udal počátkem tohoto týdne prezident Sadat v interview pro jeden libanonský časopis. Sadat řekl, že Kosyginova návštěva v Lybii je podivným otazníkem a že sovětský postoj nechápe. Sadat poukázal na to, že lybijský vůdce G a d á f i útočil na Sovětský svaz a že Sovětský svaz útočil na Gadáfího. A k hle, teď Rusové posílají Kosygina do Tripolisu ale nejenom to, dodávají Lybii jak řekl Sadat pohádkové množství zbraní, při čemž Egyptu zbraně upírají a odmítají prodloužit splatnost egyptských dluhů. Otázka egyptských dluhů u Sovětského svazu se stává hlavním kamenem úrazu mezi oběma zeměmi. Ví se, že tyto dluhy jsou obrovské, ale jejich výše nebyla nikdy zveřejněna. Různé egyptské listy dnes o dluzích píší a Moskva to jistě bude považovat za sehranou kampaň. Tyto komentáře jsou o to pikantnější, že zanedlouho se má prezident Sadat sejít s prezidentem F. o r d e m. Sadat řekl, že bude žádat o americkou hospodářskou pomoc, aby se pokusil splatit sovětské dluhy. Nejotevřenější komentář otiskl anglicky vycházející list "Džipsn Mail" a poukázal jako už před tím týdeník "Achbar Ijcm" na to, že Sovětský svaz dosud dluží Spojeným státům obrovské částky z II. světové války. Co prý by se stalo, kdyby Spojené státy žádaly jejich okamžité splacení jako to teď žádá Sovětský svaz na Egyptu. A v souvislosti s t.zv. sovětskými namluvami u plukovníka Gadáfího si kladou otázku co by se stalo, kdyby Spojené státy vyzbrojily protisovětské oddíly na sovětských hranicích. List se počezíravě vyjadřuje o sovětských pohnutkách na Blízkém Východě a táže se zda Egypt bojuje jenom s Izraelem a s jeho západními ochránci a nebo zda egyptskou svobodu ohrožují také jiní. Co prý vlastně Moskva chce?

Domovní prohlídky v Č e s k o s l o v e n s k u.

ČTK uveřejnila zprávu, že prý v Československu naděle k zatykáni a žádnému jinému postihu politických činitelů z krizových let 1968-69. Každý třeba podotknout, že ČTK vůbec nevzpomíná domovní prohlídky o kterých západní tisk přinesl více informací. První z nich poskytl korespondentovi západních novin spisovatel Ludvík V a c u l í k, který svoji státnost na domovní prohlídky doručil i na ČTK. Podle Vaculíkového svědectví orgány bantli v jeho bytě plných sedm hodin. V ten jistý den jak prohlíželi jeho byt byla prohlídka orgány státní bezpečnosti i v bytě spisovatele Ivana K l í m y. Dva dni předtím byly na radě byty historika Viléma F r e č a n e a literárního kritika Ivana K a č l e č í k a. Tyto konkrétní případy uvedl Ludvík Vaculík ve svém listě jsou mi osobně známy.

V pátek minulého týdne přinesly některé noviny na př. londýnské "Timesy" zprávu o tom, že bezpečnost provedla okolo 50 domovních prohlídek a při tom několik osob zadržela. ČTK ve svém komentáři nevzpomíná domovní prohlídky a ani ty západní zprávy, které hovořily o tomto zadržení, ale jen ty ve kterých se vzpomínalo zatýkání. Londýnský deník "Times" v pátek v souvislosti s domovními prohlídkami a zadrženími některých osob uvedl jména Zdenka Mlýna, Jaroslava Lity, Karla Křena a dr. Floráka, které se potom vyskytly na závěr týdne i v jiných informacích.

B r i t š t í k o m u n i s t é a k a m p a ň p r o t í D u b č e k o v i .

Výkonný výbor Britské komunistické strany znovu zdůraznil svůj názor, že politické spory v socialistických zemích třeba řešit politickými a ne administrativními prostředky. Vše vyhlášení výkonného výboru se dále zdůrazňuje, že kritika, která v Československu nedávno odezněla na Dubčekovu adresu, britská KS navrhovala, aby se udělila amnestie československým občanům zatknutým a odsouzeným v r.1972 za procesy pro podvrácení socialismu. Angličtí komunisté při tom zdůraznili, že již v době těchto procesů zastávali názor, že tito lidé mají právo vyjadřovat své názory veřejně. Vyhlášení výkonného výboru britské KS uveřejnil orgán strany "Morning Star" v pondělí na třetí straně ve zvláštní úpravě. Konstatuje se v něm, že její zaspokojení nad nedávnými útoky na Alexandra Dubčeka se projevuje už od polovice dubna. "Morning Star" 18. dubna věnuje stejný prostor Husákovému útoku na Alexandru Dubčeka jako listu Alexandra Dubčeka federálnímu shromáždění při čemž se sdířel komentář. Ale právě v této úpravě se vlastně skrývá pedakční stanovisko. Výkonný výbor ve svém nejnovějším vyhlášení znovu potvrdil, že jeho dřívější stanovisko z listopadu 1973, kdy pět let po invazi tendejší předseda strany John C o u n ve svém projevu se zastával názoru veřejně zastávat své názory.

Č S S R c h t ě l a z a s l a t z b r a n ě c h i l s k é j u n t ě .

Britský list "Sunday Times" přinesl článek, že československá společnost OMIPOL jednala se zástupci chilské vlády, kteří hledají v Evropě nové dodavatele zbraní. Spojené státy totiž zastavili chilskému režimu pro tento účel úvěry a britské odbory zabránily vývozu leteckých motorů do Chile. Československo chtělo zaslat do Chile munici v hodnotě 300.000 liber šterlinků. Obchod se však neuskutečnil po sovětské intervenci. Moskva si už předtím stěžovala na pražský Omipol za dodávky zbraní libanonským falangistům. Napříště se podle "Sunday Times" všechny podobné obchody musí konsultovat na pražském ministerstvu zahraničí a nebo přímo na sekretariátu ÚV KSČ.

"L i s t y" v n ě m e c k é v e r s i .

V západoněmeckém Frankfurtu nad Mohanem vyšlo německé vydání orgánu české socialistické opozice "Listy". Přílišní překlady z čísel českého vydání jež vychází v Římě. V německé části mluvíci Evropy chtějí "Listy" přispět k výměně informací a názorů o životě ve východoevropských státech. V

P r o f . J a n o u c h v e V í d n i .

Výbor pro solidaritu s Československem ve Vídni uspořádal v úterý tiskovou konferenci na které hovořil bývalý československý akademik, nyní vědecký pracovník francouzského ústavu pro nukleární fyziku prof. František Janouch. K situaci v československé vědě a výzkumu řekl, že plnění politické linie znamená tam víc, než odborné kvality. "V Československu se provádí systematické ničení intelektuálního potenciálu národa, které nemá v moderní historii obdoby. Budoucí historikové jednou označí současný pražský režim jako socialismus se lživou a ukrutnou tvář." pokud jde o budoucnost vyslovil se však prof. Janouch optimisticky. Řekl, že ačkoliv byl zbaven občanství považuje Československo stále za svou vlast.

J a p o n c i k i n v a z i d o Č e s k o s l o v e n s k a .

Vedoucí představitelé japonské socialistické strany navštívili Čínu. Na závěr jejich návštěvy v Pekingu bylo zveřejněno komuniké, které mimo jiné obšírně spouzuje sovětské hegemoniální snhy a dokazuje je také na příkladu sovětské inváze do Československa.

Deklarace F K S o osobních svobodách.

Nepřímo se Československa týká i právě zveřejněná deklarace FKS o osobních svobodách. Francouzští komunisté v návrhu prohlašují, že všichni občané musí mít vždy zaručeny hlavní svobody. Vedle rovnosti ras, pohlaví také svobodu názorů, vyjadřování, svobodu tisku, shromažďování a podávání peticí. Návrh zaručuje také svobodu pohybu kamkoliv do zahraničí. Nikdo nesmí být přinucen opustit svou zemi a nebo být zbaven občanství. Všechny politické strany mají právo na svobodnou činnost. Souvislost či vlastně nespojlost s dnešním Československem je dost zřejmá. Svobodná Evropa.

20.výročí Varšavského paktu.

Jak už jsme se zmínili pražský režim oslavoval s velkou pompou 20.výročí Varšavského paktu. Svobodná Evropa připravila komentář Josefa Lehoty z něhož si teď přečtete podstatné úryvky.

Současné oslavy 20. výročí Varšavské smlouvy jak probíhají v Československu jsou výsledkem propagandy, které chybějí hlavní historické fakty. V nastaveném zrcadle v kterém se to hemží zástitou míru a socialismu, historie cizím významem, rovnoprávností a pod. chybí povědomí Albánie. To se přestalo počítat na práci paktu už v r.1961 a oficiálně vystoupilo z něho v r.1968, což bylo albánským poučením z československého krizového vývoje. Z historického obrazu se vytratilo Rumunsko, které už od r.1964 nepovoluje Varšavskému paktu konat vojenské cvičení na svém území. Neuvádí se ani případ Maďarska, které v r.1956 z paktu vystoupilo. Ani na okraj slavnostního vzpomínání se neodbývá jakákoliv kritika, které se v Československu ozvala poprvé v r.1966, když se sověti tehdy ještě bez úspěchu pokoušeli nanést Československu své vojenské posádky. V r. 1968 tehdy na nerovnoprávné postavení poukazoval přednosta státně-administrativního oddělení ÚV KSČ generál Frchlík, když vyhlásil, že na čele Varšavského paktu jsou jen sovětsí maršalové, generálové a důstojníci a že zástupci východoevropských zemí jsou bez povinností, ale i pravomocí jen ve funkcích jakýchsi styčných důstojníků. Tato kritika generála Frchlíka postrhla stav namířený proti svrchovanosti ostatních členů Varšavské smlouvy. Jakou tragickou platnost měla tato kritika přesvědčili jsme se na vlastní kůži.

Tolik z komentáře Josefa Lehoty k němuž Karel Jezdinský doplňuje, že podle zpráv západního tisku oslavy založení Varšavského paktu byly v členských zemích včetně Sovětského svazu poměrně skromné a jen málo výrazné. Československo tu tedy bylo jakousi výjimkou.

Oslavy 30. výročí konce II.svět. války v ČSSR.

Nad oslavami, které režim v těchto dnech pořádá na počest příchodu sovětské armády do naší země se ve své úvaze zamýšlel Milan Schulz ze Svobodné Evropy.

Skoro se člověku přičí probírat právě v těchto dnech téma, kterého má obyvatel Československa až po Erku. Klíčový kolotoč oslav dosáhl v těchto dnech jednoho ze svých vrcholů. Od té doby sice dozněl rachot přehlídkových tanků a tlampačové povzbuzování nedostatečně jesajících davů, leč všechno ostnatí trvá dál. Přícítec, které na člověka civí odevšad nebylo, transparenty dále vyvolávají, aby žilo a vzrůstalo to či ono a sardilbě vychválují ty či ony jiné vealku samozřejmě výtobytky. Novinové, rozhlasové a televizní komentáře včetně běžného zpravošajství zvučí i nadále shora sformulovanými frazemi jež byly protentokrát zhotoveny ke kulatému jubileu Československé poválečné republiky.

Neoslavuje se totiž znovuzrození svobodného státu, který živořil pod šestiletou okupací agresivního souseda. Před 30. lety skončil věru krutý válečný požár jemuž padlo za obět nesmyslné množství nevinných lidí a když byly zničeny nesmírné hodnoty jichž člověk předtím dobyl usilovnou prací. Lidé byli nelibě šťastni, že je tomu ničení konec a že nadejde doba míru, klidu a tvořivé práce. Tento okamžik stojí za to připomínat a bylo správné je oslavit. Bylo správné se znovu a znovu upamatovávat na hrůzy války, které byly výsledkem nelidské podstaty expansivní diktatury. Lidé, kteří toho byli svědky si s radostí řekli, že je to za nimi a že nyní mohou a chtějí žít v pokoji. Tak tomu alespon bylo v Evropě jež patřila k nejkrvavějším bojištím první poloviny 40-tých let.

Koncem 40-tých let a začátkem 50-tých let se vytvořil ve východní Evropě nad patronací jiné diktatury jež v závěrečném vítězném tažení proti nacizmu posunula hranice svých zájmů podstatným způsobem směrem na Západ, blok jiných diktatur dnes se nazývajícími socialistickými. Jejich obyvatelé měli záhy poznat, že počátkem května šlo pod rouškou osvobození vlastně nové ujařmení, neboť jakýkoliv pokus o sebemenší samostatný postup politicko-spoolečenský a byla jich i za tuhých poměrů v posledních 25 letech pěkná řádka, jejich striktní patron v zárodku potlačil.

Obyčejný člověk, a těch je v moskevském bloku několik ~~stovka~~ stovek milionů vzpomněl rád konec nelidské totální války, ale nikoliv počátek nové totální diktatury. V tomto smyslu není ~~žádný~~ prostého lidského hlediska důvod k žádné slávě.

Francouzský prezident vydal prohlášení k výročí II. svět. války a jejího konce k němuž se připojili a třeba říci i nepřipojili někteří další západoevropští státníci. Už jsme o tom hovořili. Francouzi slíbili letos vítězství nad nacizmem naposled. Navrhují, aby se napříště slavila třeba i při nějakém jiném datu - myšlenka evropské pospolitoosti, aby se nedále kladl důraz na to co evropské národy a státy spojuje a ne na to co je rozděluje. Francouzská vláda myslí víc na své bezprostřední sousedy, partnery v Evropském společenství a najde nepochybně řadu stoupců svého pojetí i na Východě. Jejich hlasy bude sotva moci zaslechnout veřejně. Soudní lidé totiž rychle pochopí jestli už to nepochopili, že ony halasné oslavy osvoboditelů ve východoevropských zemích jsou jen zástěrkou skutečného stavu, že mají jen přehlušit dlouholetou a oprávněnou kritiku stavu věcí v těchto zemích jak ji v nejbížeším rozsahu neveřejně, v příznivých dobách částečně i veřejně vyslovují otevřenější hlavy. Bylo by proto jen vítáno, kdyby se od těch slovních i skutečných ohrosování přešlo k věcnému rozhovoru a to jak uvnitř vlastního tak řádného tábora a když to rozdělení hned tak překonat nepůjde s partnery z jiných zemí. Neboť jen v takovém dialogu může dnešní svět a v něm Evropa řešit problémy vskutku všesvětové a všelidské. I když je naděje na takový reálný věcný rozhovor malá, nebylo by dobrý ji fatalisticky pohrbívat. Podnět jež tentokrát vyšel z Francie stojí za důkladnou všestrannou pozornost. Slovo koluje na tomto světě už přespříliš. Svobodná Evropa.

Ohlas dopisu Václava H. a v l. a.

Úvaha redaktora Svobodné Evropy Josefa Jedličky nad dopisem Václava Havela čr. Gustávu Husákovi.

Byla to spíše shoda okolností než promyšlený záměr, že se stalo, že do oslavného hlomozu různých frází, který burácel ze všech megafonů normalizovaného státu se ozýval z tohoto místa osamělý hlas a kritickou analýzou: otevřený dopis spisovatele Václava Havela. Akustický nepoměr však nihterak nezabrzoval pravý stav věcí. Myšlenky jímž Havel propojil jedny z možných slovních výrazů jsou v Československu už od let obecným majetkem. Jak by ne je-li už dlouhá léta podstatou československé skutečnosti rozdvajenost, kterou si přeje být na ten či onen způsob sjednocena. Jak by ne, je-li model komunistické reality jak plyne ze všech Havelových vývodů mýtická rovnost x složena ze dvou nescourodých polovin a, bytost možná jen v hlavě abstraktní ideologie. Představovali si ji jako divoké stvoření, vzpínající se a z něhož vyrůstá polovina člověka třímajícího lyru. Zpočátku a nakrátko se mohlo zdát, že lidská polovina obludy se stane pánem žilvolné síly a použije ji v pro dobrou věc. Záhy však začala stoupat zvířecí zvířecí krev kentaura i v jeho lidské části. Nekrásné a brutální prostředky jako jed hubily v jeho organismu účel a cíl, který je měl poavítit. Komunistická ideologie stavěla stále víc na učení o svobodě jakožto uvědomělé nutnosti a bořila se stále hlouběji do autoritarství mocenského monopolu. Tato obluda odchodila nejdříve lyru a chopila se zbraně, obušku i oprátky. Kentaur již přestal být pouze stělesněním noci, měl se stát i vzorem každému jednotlivci, jakožto politické i ekonomické jednotky byl člověk čím dálx opuštěnější a bezradnější, zároveň se však měl jakožto osobnost ^{podílet} na společenském vývoji jeho skutečně i lidské situaci nepřiměřeně. Co z toho vyšlo nebyla sni rozvířená osobnost cosi mezi individuem a občanem, ale pouze ujařmený člověk, povolné stádo bez tváře. Lidská tvář kentaura se pak stala maskou dobrou k tomu, aby její ústy mohla být pronášena slova o jedinečnosti a nadřazenosti obludy.

O východiško z této dvojakosti a chorobné rozštěpenosti šlo v polednovém vývoji r. 1968 a o totéž východiško jde dnes Václavu Havelovi, který navrhuje velmi jednoduché řešení jak vyběhnout z celonárodní schizofrenie. Ve srovnání s vlídným optimismem pražského jara je dnešní pocit střízlivého intelektuála střízlivější a přísnější. Jestliže lidé chtěli tentokrát ještě znovu ochočít kentaura a v naději trochu lehkovážně volali po socialismu s lidskou tváří a rozpoměli se při zklamání uolynulých let na své vekuťku nezadatelné lidství, kdy na dně desiluze museli dospět k důslednému odmítnutí podvojně budoucnosti. Jádro tohoto vystihl Havel za mnohé a intivou většinu, že nelze determinovat ani demokracii, ani humanitu, spravedlnost a vůbec už ne svobodu. Spojit je na pevně s jakýmkoliv přívláskem a omezit je jakýmkoliv konkrétními okolnostmi, znamená popřít je. Kentaur je bezpochyb, totíž být stvořitelný a lze abstraktně připustit, že by v ideologické řadě mohl splňovat nějakou vyšší a důležitější existenci, ale živoucí bytostí nikdy nemůže být. Takže už není možné, aby byl rozelezen pro uspořádání společnosti a pro ustrojení každého jednotlivce.

Kulturně-politická glosa.

Prinavil redaktor Svobodné Evropy Janoslav Dresler.

S mnohou literaturou jsou potíže. Má je Vojtěch K i h á l i k, má je Jiří M á j e k, který musel provést sebekritiku. Tyto potíže vyplývají z toho že z české literatury bylo vyloučeno přes 100 spisovatelů, které by režim chtěl rydale nahradit a tím doplnit prázdná místa nejen v literatuře, ale i v divadle, ve filmu, v televizi a v časopisech. Příliš mnoho úkolů najednou. Hlavní potíž je v tom, že mladí začínající autoři neprojevují svazácké nadšení. Procházejí tuhým stranickým školením, ale mají otevřené oči. Vidí, že realita a propaganda jsou dvě různé věci.

Činěkuť jinak se postupuje v NDR jak o tom nedávno referoval východoněmecký spisovatel Schulze v Mnichově. S c h u l z roč. 1921 je místopředsedou Svazu spisovatelů NDR a ředitelem Literárního institutu Johannes Bechers v Lipsku, kde se vyrábějí začínající autoři a budoucí spisovatelé. V Mnichově Schulz četl ze svých románů a referoval o první lipského ústavu. Institut má vysokoškolský charakter a studuje na něm 17 osob. V NDR nedošlo v posledních letech ke hromadnému vylučování spisovatelů z literatury a naroda a proto se výchova nového literárního dorostu může plánovat klidně, uvažlivě a pod zorným úhlem kvalitativního výběru. Ústav má své pobočky nejen v Moskvě a Harbinu ale i ve všech státech. Nejlepším učitelem začínajících spisovatelů je život. Hemingway, Saint-Exupery, Malraux a další se naučili psát v posluchárnách, ale v akci, tím že vezavovali sami sebe do hry. Měvali se na život z dálek a nepotřebovali do života podnikat exkruse a brigády a tvářit odměny.

Dnešní školení českých začínajících autorů postupuje jedno, zapomenout na zkušenosti, a psát tak aby to odpovídalo nejnovějšímu usnesení ÚV o literatuře. Puče to literatura sterilní a demoraliz v ná. Třeba bude jednou možné svěřit tento úkol komputerům a pak už tyto problémy se spisovateli sma zmizí.

Sovětský svaz a o b c h o d.

Obchod se zeměmi EHS láká také Sovětský svaz. Jeho představitelé projeví zájem nakoupit v západní Evropě hovzí maso, kterého je tam přebytek a leží v mrazárnách. Doufají, že je dostatek za výhodné ceny a proto odřekli chystané nákupy v Austrálii.

Sovětský svaz se snaží nakupovat za levné ceny nejen v zemích kapitalistických, ale i v zemích socialistických na př. v Bulharsku. A to vyvolává u Bulharů nelibost. Svědčí o tom články, které se objeily v posledních dnech v bulharském tisku. Obsahují nepřímé i přímé stížnosti, že vývoz bulharských potravin do zemí RVHP není dost lukrativní. Soudružské země nechtějí totiž platit vyšší ceny než jsou ceny světové a ty jsou toho času dosti nízké. "Bulharsko" jak napsal profesor Marxov ekonomického ústavu v Sofii Jack A r o y o "doplácí na to, že respektovalo dohod, o rozdělení výrobních úkolů v rámci RVHP a že se příliš zaměřilo na výrobu zemědělskou. Ceny jež Bulharsko od ostatních komunistických zemí dostává nemohou přispět k rozšiřování zemědělské produkce a jestliže nebudou zvýšeny Bulharsko bude nuceno své ekonomické plány přezkoumat a zaměřit se více na výrobu takového zboží, které se dá výhodně zpaněžit na mezinárodních trzích."

Jak silně je Bulharsko odkázáno na vývoz zemědělských výrobků do ostatních socialistických zemi prozradil sofijský týdeník "Student'ska Tribuna", napsal, že Bulharsko vyváží do zemí RVHP z celkové výroby rajských jablíček 54%, ostatní zeleniny 36%, vinných broznů 57%, konzervované zeleniny 70%.

B e z k o m e n t á ř e .

Dne 14.6.1975 vyšel v "Rudém pravu" článek Jiřího Svobody pod názvem "Nechce to klid". Stojí za to, aby nebyl našimi čtenáři opominut, proto jej přetiskujeme ve zkráceném znění.

"Nemám nic proti tomu, že si kolegové zdobí své kanceláře", napsal náš soudruh J.F. z jedné instituce v Mladé Boleslavi. "Některý si věší na zdi všelijaká hesla a průjovídky, jiný vklada pod sklo na desce psacího stolu upomínky, podle os známých z cest i fotografie zpěvaček nebo hereček. Každý podle vkusu. Nepřišel jsem ale na chuť heslu Všelike kvaltování toliko pro hovada dobré jest, přestože v závorce za tím je jako autor uveden J.A.Komenský. Nijak mě nenadcala "duchaplnot" hesla To chce klid! Neuznavám taková a podobné průjovídky v pracovnách a provozovnách. Nevidím v tom žádný smysl ani vtip. Také jsem to kolegům řekl. Divili se, co průj mám proti Komenskému, vždyť ho uznávají v celém světě."

Soudruh J.F. se domnívá, a naprosto práven, že Komenský, jeden z největších duchů lidstva své doby, nemínil svým heslem nabádat, aby se méně pracovalo - a bzdít tak vlastně pokroz.

Soudruh J.F. správně poznamenává, že šířením podobných citátů "někdo zastřené děla něco nevhodného pro naši dobu, pro naše zřízení".

Myslím, že se i v tomto můžeme učít od sovětských pracujících. Nedávno jsem spolu s jinými soudruhy pracoval dílnami Minského traktorového závodu a právě tehle mi utkvělo nejvíce v paměti. Všude nápisy, grafy, obrazy dobrých pracovníků, výsledky soutěžení.

Průjovídky o klidu a o marocosti všelikého kvaltováva, sebeuspokojení, zbavují pak povinnosti hledat nové, lepší cesty vpřed. Zasedání ÚV KSČ z listopadu minulého roku od nas vyžaduje pravý opak.